

BLUEBERET

FARVEL OG TAKK TIL GAMLE KAMERATER- VELKOMMEN OG LYKKE TIL TIL DE NYE

Mot slutten av denne måneden skifter Den norske FN-styrken i Sør-Libanon ut sitt personell. Kontingent IV overtar etter Kontingent III. Brunbarkede, og loslitte karer drar hjem etter den far-

ligste kontingentperiode vi nordmenn har hatt her nede. Bleke nykommere i nette uniformer rett fra depotet overtar stillinger, OPer, hospital, verksteder og kontorer. Det er behov for friske krefter —

ingen vet hva fremtiden kan by på.

Vi i Blue Beret har forsøkt å lage et nummer for begge parter. Militære sjefers summer opp og forteller hva

gammel-gutta står for — mens de nye kan få opplysninger om hva det hele dreier seg om og tips til nytte for tjeneste og fritid.

BLUBERET

NO. 9 - SEPT. 1979 DEN NORSKE FN — KONTINGENT I LIBANON

— *DEPUTY COMMANDER VADSET:* —

OLA FUNGERER GODT HER NEDE

— Jeg vil takke Kontingent III for en særdeles godt utført jobb. Det er ingen grunn til å stikke under en stol at

nordmennene fungerer meget godt i Sør-Libanon — de har den sindighet og ro som er nødvendig for å løse oppdra-

get. Jeg er meget godt fornødd — og det er også UNIFIL. Jeg ønsker alle vel hjem og rekappene fortsatt god tjeneste. Samtidig vil jeg ønske Kontingent IV velkommen til Libanon. Dere vil få en lærerik tid her nede — både i tjeneste og fritid. Jeg tror dere vil føle det samme som oss : Selv om der er tunge stunder — er der også tider hvor vi føler at vi bidrar til fred her nede. Av dere venter jeg to ting :

— At dere vil kunne løse deres oppdrag uansett vansker som måtte komme.

— At dere er dere bevisst at det er nødvendig å gjøre sitt aller beste i omgang med befolkningen. Her er vi gjester i et fremmed land.

Dette er den norske kontingentsjefs hilsen til av- og påtroppende norske FN-soldater i UNIFIL. Brigader Martin Vadset som foruten å være norsk kontingentsjef også er

Deputy Force Commander (nestkommanderende i UNIFIL), reiser hjem til Norge rundt 1. november i år etter vel ett års tjeneste i Libanon. Han regner med å fortsette i sin gamle jobb som sjef for Brigade Sør. Brig S har hovedkvarter på Onsrud — så kontakten med FN-miljøet vil være der fortsatt.

— Hva mener De om situasjonen i Sør-Libanon ?

— Det er for liten samarbeidsvilje fra partenes side. Når det passerer rundt 1.000 granater i luften pr. døgn — så er det for dårlig. Det blir meget vanskelig å oppnå det vi skal — uten at jeg dermed vil ha sagt at det er håpløst. Hvis ikke evnen og viljen til samarbeid blir bedre — er jeg personlig ikke særlig optimistisk når det gjelder hva vi kan oppnå. Jeg håper imidlertid at UNIFIL og partene kan komme fram til et samarbeid for å få levelige forhold, sier Brig Gen Vadset.

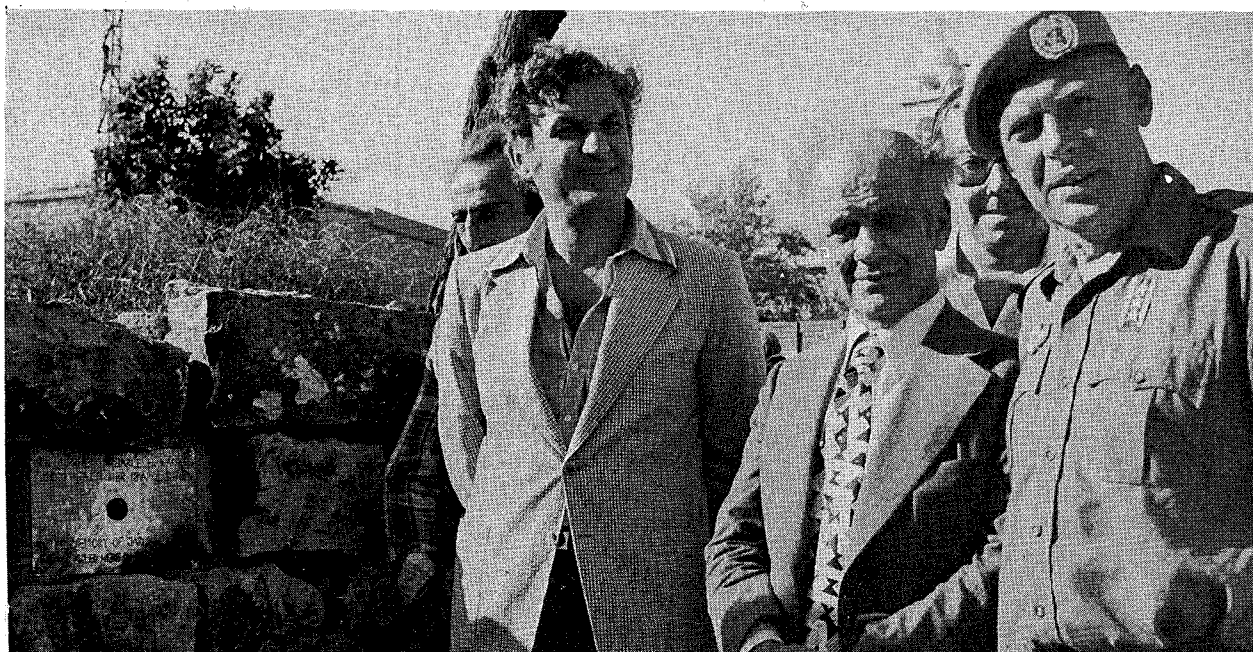

Deputy Force Commander, Brig Gen Martin Vadset.

Statsministerbesøk i Norbatt

Lørdag 8. september besøkte en delegasjon fra den libanesiske regjeringen det norske ansvarsområdet i Syd-Libanon. Med i følget var bl. a. fungerende statsminister Nazim el-Kadri, finansminister Ali el-Khalil og Halim Fayyaol, guvernør for Syd-Libanon.

Det var første gangen etter krigen ifjor at dette området ble besøkt av libanesiske regjeringsmedlemmer, og en stor del av besøket gikk med til å bese ødelegelsene og drøfte forskjellige problemer, bl.a. erstatningsspørsmål med lokalbefolkningen. Delegationen besøkte Rachaya el Foukhar og Ebel es Saqi, og det var bataljonsjefen, oberst Backer, som var veiviser på turen.

Libanesiske regjeringsmedlemmer foran minneplaten for Jarle H. Warberg. Fra venstre finansminister Ali El-Khalil, fungerende statsminister Nazim El-Kadri og bataljonsjef Z. Backer.

PÅ PICNIC MED LEB. ARMY

Noen få, men håndplukke- de karer fra NORBATT ble en fredag i august invitert til en landtur i det grønne av offiserer fra Lebanese Army i Kaukaba. Skal man beskrive denne landturen i korte trekk, kan man si den minnet mye om en vaskeekte norsk St. Hans-tur. Mer bur-

de i grunnen ikke ha vært sagt om den turen.

Men Norge er ikke bare et industriland — det er også et jordbruksland. Blant våre lesere finnes sikkert jordbruksinteresserte soldater som gjerne vil høre litt mer om vårt Sahtak Party —

gjør det ikke?

På en slik libanesisk landtur allierer man seg med en lokal bonde. Vår bondemann heter Eliya — han er over 70 år — bor nede i Lunden ved Hasbani River og var den sprekeste av oss alle.

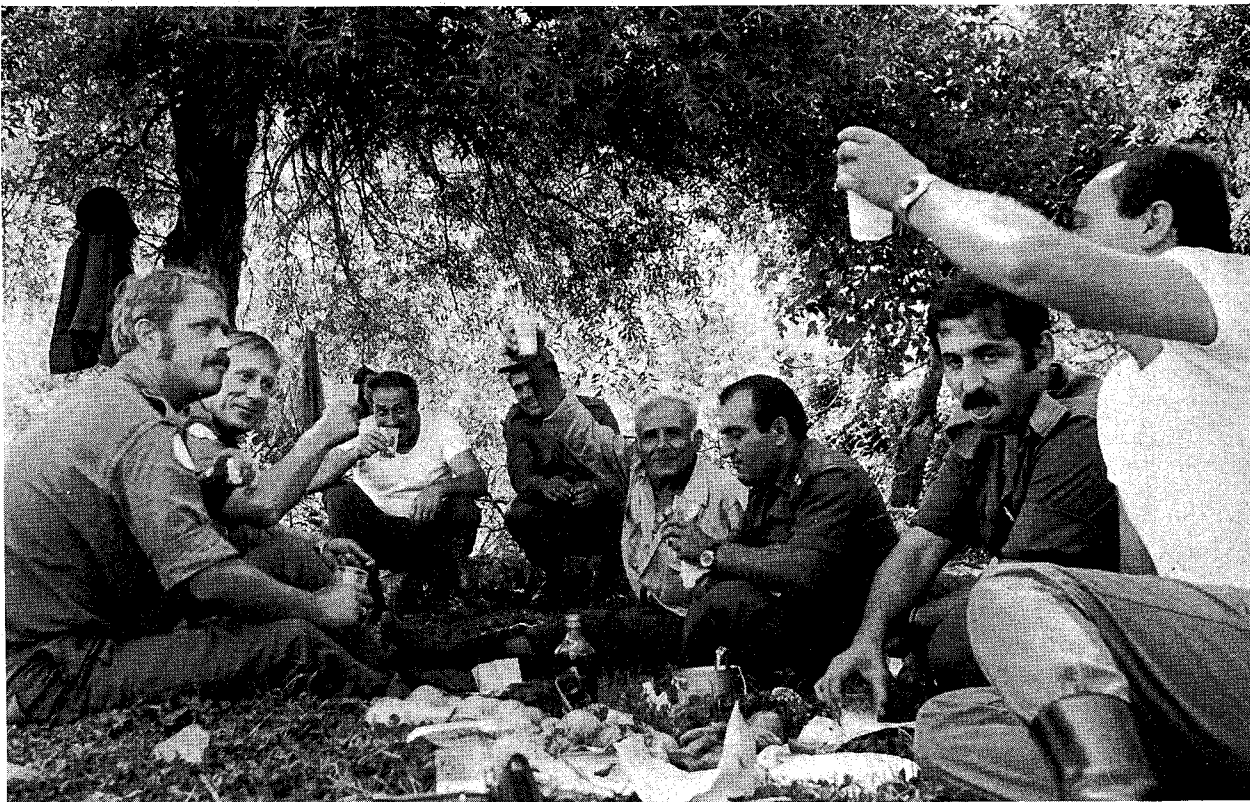
Vi spiste alle av Eliyas avling — tomater, agurker, epler og alskens buskvekster som jeg ikke lenger husker navnet på. To soldater gjorde opp ild og stekte maiskolber på glørne.

Vi hadde det göy — slafset og åt og utbrakte hilser som Skål, Sahtak, Gesak, On your health, Cheers, A votre santé osv. Alt dette betyr stort sett skål. Til maten hadde vi en lokal drikk de kaller Yrak, Orak eller noe slikt — jeg husker ikke så godt lenger. Det smakte lakris av den — så det er sikkert den lokale avart av eventyrbrus.

Ut på ettermiddagen kom en jeep og hentet oss alle.

Kort melding fra pressekontoret :

Presseoff innpasserte fredag kl. 1600. Han snakket stort sett bare arabisk, men vi fikk ut av ham at han hadde vært på landtur i det grønne sammen med en gjeng libanesiske vegetarianere. Han snakket om landlivets sunne gleder : hardt arbeid, sol og mye tomater — og så svant han hen. Han våknet først 14 timer senere

Vi skalte i noe vare libanesiske venner kalte Yrak, Orak eller noe slikt, og sa spiste vi av markens grøde. Bonden Eliya skaler med høy arm i midten i bakgrunnen.

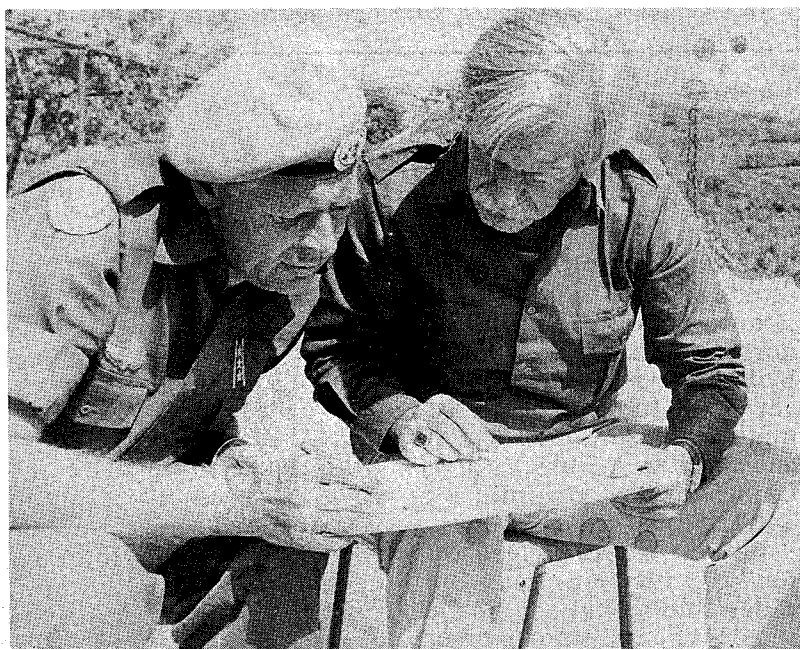
NORSK 'SKOG' I NAQOURA

Lt Annbjörn Haugen fra Grane i Vefsn synes det er stusselig med bare sand og stein rundt brakkeveggene hos NORMEDCOY i Naqoura. Han har derfor plantet sin private skog utenfor prefab'en. Selvsagt finner du en lokal plante med store blader — men han har tatt

med bjørk, rogn og furu hjemmefra — og disse nordlige vekster trives bare bra under Libanons brennende sol. Det gjør også Lt Haugen som har tre kontingenter fra Danor-bataljonen i Gaza bak seg (1961-62). Han har vært et år i UNIFIL, som proviantforvalter i NORMEDCOY.

BESÖK FRA NEW YORK

Mr. Jan Schumacher, som er Deputy Director ved Field Operations Division ved FNs hovedkvarter i New York, besøkte NORBATT den 16. august. Besøket var et ledd i studier i marken for alle UNIFIL-bataljonenes vedkomme. Mr. Schumacher var ikke minst interessert i

forsyningsmessige problemer og hvordan de taktiske problemer ble forsøkt løst. Han ble ledsaget av Senior Administrative Officer, Mr. Poulden, fra UNIFIL HQ i Naqoura, og sjef NORBATT, oberst Zacharias Backer, viste herrene rundt i NORBATT A/O.

PÅ VAKT I TYRE BARRACKS

Kapt Lars Bleken fra Oslo orienterer NORBATTs vaktstyrke i Tyre Barracks.

— Tyre Barracks er en militærleir omkranset av murer. I hvert av de fire hjørnene er der utkikkstårn — disse tårnene skal dere bemanne. I leiren finnes en del militært materiell som er lagret. Bl.a. vil dere kunne se skarpe luftverngranater stablet som vinterved — rør ikke disse sakene! Dere vil også finne en rekke stridsvogner og PPKer stående rundt om i området. Noen er omdannet til shelters. Disse kan dere bruke om det skulle bli nødvendig. Men gå ikke inn i de andre stridsvognene og PPKene! Det er strengt forbudt. Der er funnet en minefelle i en av dem. Vi vil ikke ha type Ola med skrujern og kløe i fingrene opp i dette.

Kaptein Lars Bleken, nestkommanderende i Kp A i NORBATT, er sterk og klar når han sier fra. Det var han også da han informerte sin Guard Detachment på ca. 40 mann fra NORBATT-kompaniene den 3. september. Vaktavdelingen fra NORBATT skulle passe på Tyre Barracks i 14 dager — for disse karene ble dette den siste jobben før dimisjonen.

Tyre Barracks ligger i utkanten av byen Tyre. Området rundt Tyre kalles gjerne Tyre Pocket på UNIFIL-målet. Og denne lommen rommer mye rart — det er her UNIFIL-personnell blir utsatt for hijacking, eller landeveisrøveri om man vil, av væpnede utbrytergrupper fra PLO. Den franske FN-bataljonen som nå er trukket ut av UNIFIL, hadde opprinnelig kontrollen i området. Forholdene var imidlertid svært vanskelige, og franskmennene trakk sørover og overlot området til det UNIFIL kaller « væpnede elementer i nord » — et begrep som omfatter palestinske bevegelser og væpnede libanesiske grupper på venstresiden.

Tyre Pocket er med god grunn en kilde til bekymring for UNIFIL. Kystveien fra UNIFILs hovedkvarter Naqoura og nord over til Beirut går gjennom dette området. Det er ikke tillatt å kjøre denne veien uten i samlet kolonne og med væpnet personell som vakter. Det har også vært skutt mot FN-helikoptere fra bakken i Tyre Pocket, og den italiens-

ke heliwingen har sløffet Tyre Barracks som landingssted.

Tyre Barracks er en militærleir tilhørende Leb Army — den nasjonale libanesiske hæren som har etterlatt en del militærmateriell der. UNIFIL vil nødig at dette krigsmateriellet skal falle i urette hender — og de forskjellige lands FN-bataljoner skifter om å holde vakt der. Tyre Barracks minner på mange måter om et slikt US Cavalry-fort midt i Indianerland som man ser på wild West-filmer. Foruten vaktstyrken fra UNIFIL er der også en forlegning for FN-observatørene fra OGL (Observers' Group Lebanon).

Nordmennene overtok etter FIJIBATTs vaktstyrke. De mørkebrune, elegante Fijisoldatene pakket utstyret sitt og dro i kolonne sammen med franske forsyningsfolk fra FRENCHLOG. De passet godt sammen — de reiste på samme vis med maskingeværene i stativ på jeepene — åpne kjøretøyer med årvåkne soldater som satt med automatgeværene klare i fanget.

FIJIBATT utgjør avantgarden mot Fatah-land. De har hatt utallige sammestøt med de « væpnede grupper i nord » og har mistet 6 mann i kamp. Det er UNIFIL-rekord i negativ henseende — UNIFIL har mistet 20 mann i kamp eller i forbindelse med krigshandlinger.

Kapt Blekens vaktavdeling var NORBATTs annen i sommer. Tidligere i sommer hadde en annen vaktavdeling fra NORBATT tjeneste der under ledelse av kapt Leif Gásdal.

Nordmennene hadde ikke anledning til å forlate leirområdet — man måtte holde seg innenfor de piggetrdomkransede murene.

Vi fikk imidlertid følge FN-observatørene maj Burt Birchett og lt Jon Lund på en kjøretur Tyre sentrum. Tyre hadde tidligere en befolkning på ca. 70.000 mennesker. Byen ligger vakkert til ved havet og har en svaer hippodrom fra romertiden i sin midte.

Pa grunn av at den ligger i Fatah-land er den blitt systematisk dundret løs på fra havet, fra luften og fra lan-

dområder lengre sør hvor man har tungt artilleri i stilling. En 155mm artillerigranat veier 43kg — den låger

vei i vellingen når den slår ned i en tettpakket by — og splintene dreper alt liv de nærmeste 100 metrene.

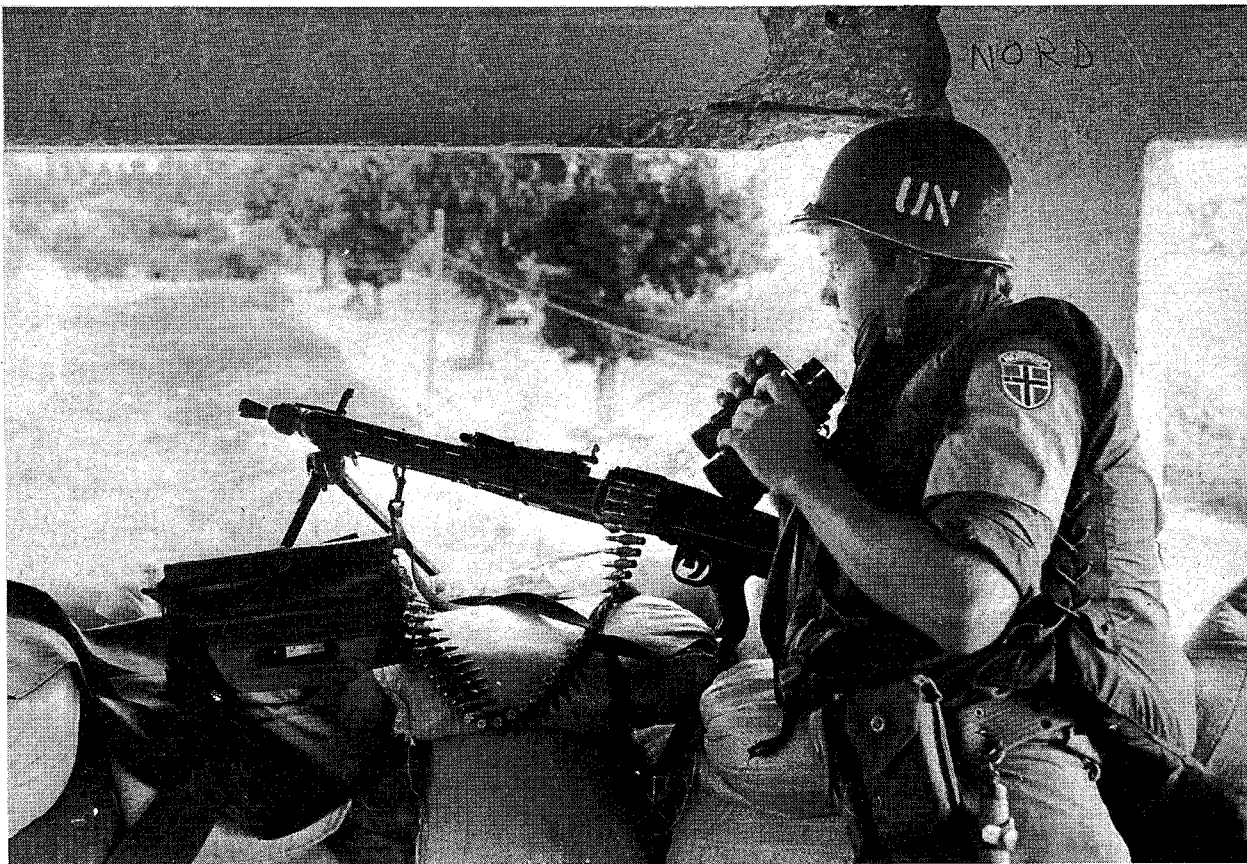
Tyre er en nærmest utbombet by — men det satt folk ute på trappene og på fortaustaurantene, og de vinket med brede smil til den hvitmalte jeepen, med FN-flagget. Det er nå ikke mer enn et par tusen innbyggere igjen i byen.

Rachadiyeh heter en landsby ved havet noen kilometer lengre sør. Også den har fått sin del av bombardementet.

FN-observatørene hadde akerend inntom PLOs hovedkvarter i Tyre. Vi ble tatt i mot av to unge menn med høyhælede syriske soldatstøvler og kamuflasjeuniform. De var barhodete og bar ikke distinksjoner som skikk og bruk er hos dem.

Birchett og Lund avtalte et forhandlingsmøte neste dag og klarerte trygg ferdsel for sørgående FN-helikopter fra Beirut. Det var nemlig blitt skutt mot FN-helikopteret dagen i forveien.

« I am so sorry », sa en av PLO-folkene. Det var riktig at det var blitt skutt mot helikopteret, men det var alldeles ikke meningen. Det skulle ikke gjenta seg, sa han.

Halvard Barlaup fra Kp B på vakt i nordre tårn i Tyre Barracks. Barlaup som er fra Trondheim, slapp så vidt fra det med livet da stillingen han var i ble beskutt med artilleri tidligere i var. Han og hans kamerater ble reddet av kompiser som rykket ut med en PPK. Dette skjedde like ved Ebel es Saqi.

BN-MESTERSKAPET I MINIATYRFELTSKYTING

Den 28/8-79 arrangerte Kp B BN-mesterskap i miniatyrfeltskyting i Rachaiya el Fouchar.

5 mann fra alle kompanier + bnstab stilte til skytingen som kunne betegnes som vanskelig.

Resultatet ble :

PLASS	NAVN	KP	TREFF
1.	Fenr WIERSDALEN	St	18
2.	5018 ASKIM	St	17
3.	Kapt OLSEN	BN	16
4.	Fenr GRIMNES	A	16
5.	4336 BRYN	B	15
6.	Lt ANDERSEN	St	15
7.	Fenr JOHANSEN	B	15
8.	4638 LANGE	B	14
9.	Maj OLSEN	BN	13
10.	Kapt RUNDHAUG	BN	12
11.	4445 TRONSDAL	B	12
12.	Maj KARLSEN	BN	12
13.	HANSEN	A	12
14.	SKINNES	A	11
15.	Sjt TROEN	A	11
16.	Kapt SVARTAS	BN	10
17.	Lt HALD	BN	10
18.	Lt UGLEM	B	9
19.	Lt HAUVIK	A	8
20.	Kapt DYBVIK	St	7
PLASS	LAG	TREFF	
1	STKP	67	
2	B	65	
3	BNST	64	
4	A	58	

NY-SJEFENE REKOGNOSERER

Nöckelbefalet til NOR-BATT IV på besök hos PPK-troppen i Ebel es Saqi. PPK står for « pansret personellkjøretøy » — NORBATT har åtte av disse som er svært nyttige i forsterkningene når noen av partene forsøker å trengre inn i det norske ansvarsområdet. Stående fra venstre : Oberst Ole Reidar Rönning fra Lillehammer, siste tjenestested sjef Krigsskolen, Oslo, major Hans Myhre fra Lillehammer/Oslo, kaptein John Berg fra Oslo (tidligere militærmedarbeider i Aftenposten), major Nils Fosland fra Tromsø/Heistadmoen og kaptein Helge Rohn fra Os-

lo-Alta.

På huk fra venstre : Major Erling Riise, Henningsvær/Oslo, kaptein Knut Skaanes, Harstad/Elverum, major Björn Thun, Tofte i Hurum/Porsangermoen, kaptein Per Säfvenbom, Oslo/Torpo, major Tore Gransæther, Magnor/Bardufoss og kaptein Jack Erik Lund, Halden/Porsangermoen. (Siste tjenestested angitt bak skråstreken).

Den nye nestkommanderende, oberstlöjtnant Terje Övergård, Lyngen/Bodö, var ikke til stede da bildet ble tatt.

de Kjører for NORBATT

Hvem er det som siden i mars i år har kjørt ca. 900.000 km og brukt ca. 244.000 liter diesel og 132.000 liter bensin?

Transport-gjengen i NORBATT — selvsagt. Hvem andre kunne ha tillatt seg noe slikt?

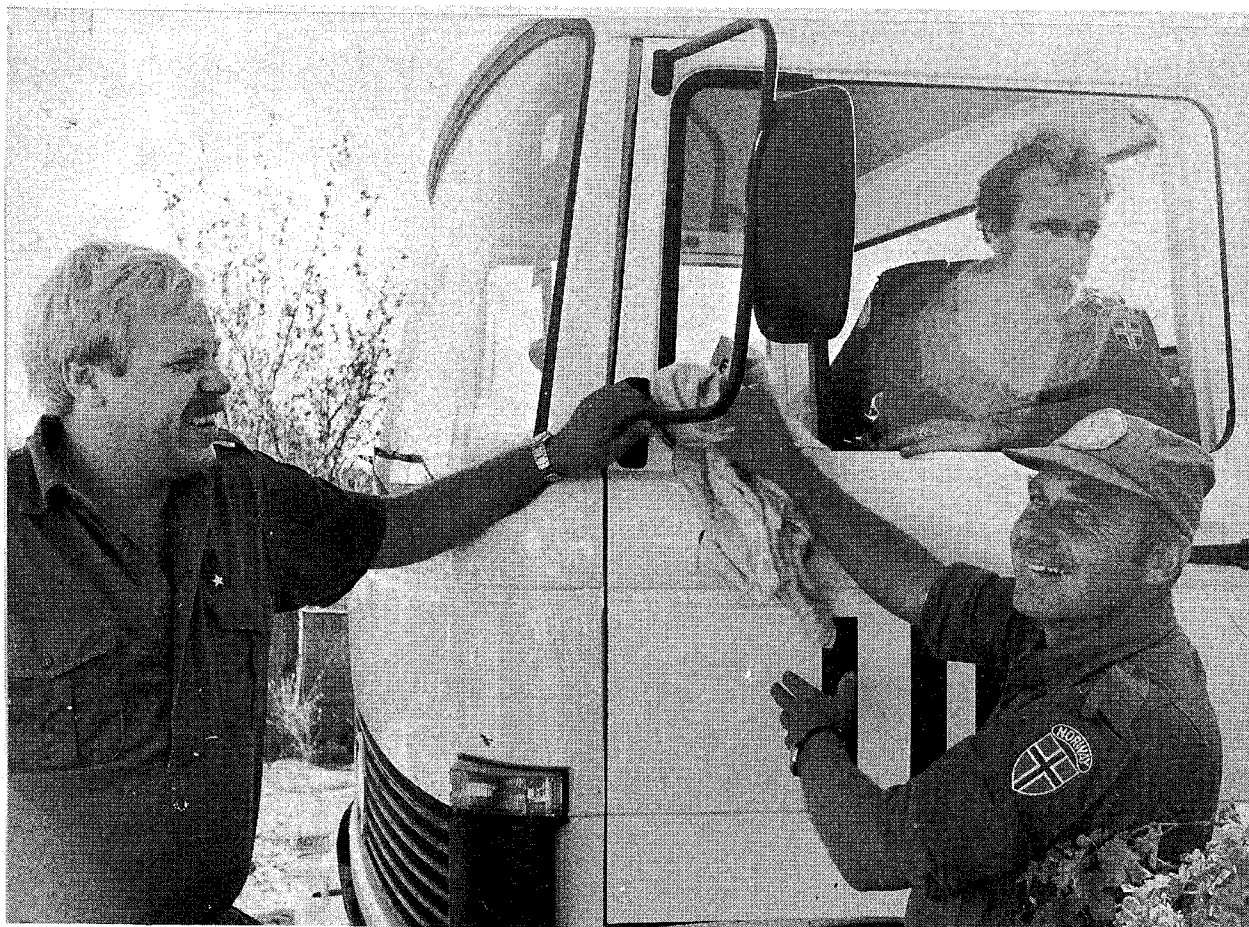
Men dette er for farlige folk til å fleipe med. Uten transporten hadde vi alle sittet og kopet i Beirut lufthavn — vi hadde ikke fått mat og drikke, ammunisjon, tobakk, og gudene vet hva. Transport-gutta har bl.a. fraktet 58 lass sand fra Israel. Uten sand kunne vi ikke ha fylt sandsekker og sørget for shelters til alle i bataljonen.

NORBATT disponerer følgende kjøretøyer: 30 M-6er, 34 Landrovere, 6 Volvoer (4 ambulanser og 2 feltjeper), 8 M 113 PPKer, 2 bandvogner, 3 Cherokees, 2 småjeper av amerikansk type og foreløpig 6 Mercedes lastebiler. Av M-6ene er det to tankvogner. Det blir bare 17 M-6er igjen når utskiftingen til Mercedes er over.

NORBATT III har ennå ikke mistet noe kjøretøy til hijackere. Det var nære på i midten av august da en NORBATT-kolonne ble forsøkt stoppet av en hysterisk 12-mannspatrulje av såkalte « væpnede elementer » i Tyre Pocket. Patruljen tok ladegrep og siktet inn sine Kalashnikovs, men NORBATT-karene holdt pusten og sto på. De ventet at det skulle smelle — men det gjorde det altså ikke.

Det å være militær sjåfør er en ettertraktet jobb — man kommer vidt omkring: Beirut, Damascus, Haifa, Tel Aviv, Nahariya, Naqoura, Chtaura — alt dette er steder hvor man kjører permittenter eller henter PX-varer, proviant, forbruksmateriell eller drivstoff. Men det er en hard jobb å holde en svær militær lastebil på veien så smale, krokete og humpete som de ofte er i Libanon.

Transportoffiser Solem er reserveoffiser med tjeneste bak seg i Hærens transportkorps og FR-5. Han går tilbake til Stavanger Sparekasse som avdelingsleder.

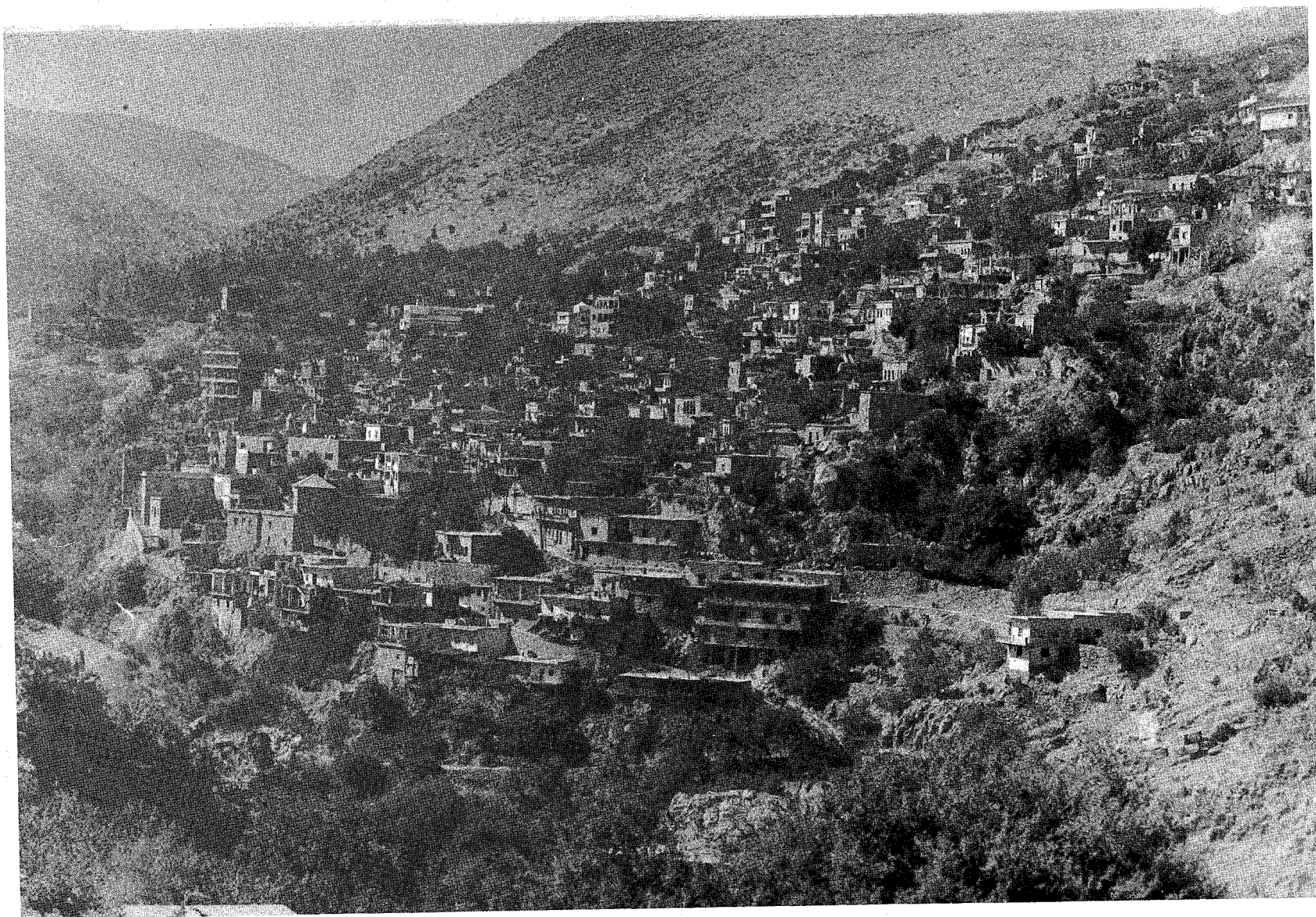

I dyp takknemlighet og med himmelvendt blick pusser og gnikker NORBATT IIIs transportoffiser, lt Odd Solem fra Sandnes, på en av de nye Mercedesene. Hans etterfølger, fenr Paul Johansen, Bergen, har vondt for å holde seg alvorlig. Sjåfør og rekapp Terje Banggren fra Hønefoss virker noe skeptisk, han ville heller ha hatt nye M-6er.

En jobb for transporten: En kolonne med 43 befal og menige på vei fra Ebel es Saqi til Tyre Barracks for vakttjeneste. Bildet er tatt i en NORBATT kontrollert landsby omtrent halvveis.

CHEBAA-BYEN I HERMONFJELLET

Chebaa er den største av alle NORBATT-byene. Den ligger ganske isolert oppe i fjellene noen få kilometer fra grensen til Syria. (En del av Syria som er okkupert av Israel).

På taket til den norske FN-troppens hovedkvarter i Chebaa finner vi (fra venstre) sjt Morten Moseng, Ken-Rune Rasch, og Hundetroppens Arild Grønnesby med «Kim». «Kim» var utstyrt med munnkurv og kunne ikke ta igjen den gangen en av de andre bikkjene glefset i seg halve øret hans. Det er NORBATTs Kompani B som 6 har ansvaret for vaktholdet i Chebaa.

Chebaa er utvilsomt den mest interessante byen i NORBATT A/O, det er samtidig den største, rikeste og høyest-liggende byen her. Chebaa ligger 1.400 meter over havet oppe i Hermonfjellet, noen få kilometre fra israelsk okkupert Syria. Folketallet er på 12.000. Om sommeren når ca. 5.000 Chebaa-boere som jobber i utlandet (de fleste i Kuwait, men noen i Nord- og Sør-Amerika) er hjemme på ferie, når folketallet 17.000. Det kommer 2-300 biler fra Kuwait til Chebaa om sommeren.

Inntil for ca. 25 år siden var smugling den fremste næringsvei. Chebaa-folket smuglet hasj fra Baalbek-området til Syria, Jordan og videre til Egypt, og Chebaa ble den rikeste byen i Sør-

Libanon.

I dag er det inntekten fra Kuwait som skaper rikdom. En av Kuwait-farerne bygget i dag hus i Chebaa — det vil komme på ca. 1 million libanesiske pund. Huset lages av håndhogget stein til 15 dollar pr. stein!

For de hjemmeværende er epledyrking den fremste næringsvei. 90 prosent av Chebaa-boerne lever av jordbruk. Det finnes 10.000 gøtter i området, og hvert år produseres ca. 300.000 kasser epler.

NORBATTs Kp B har 10 mann i Chebaa. Noen nøkkelfolk er faste, de andre roterer med 2 mndts opphold. Problemet er å få soldater til å rotere — de vil alle være i Chebaa hele tiden!

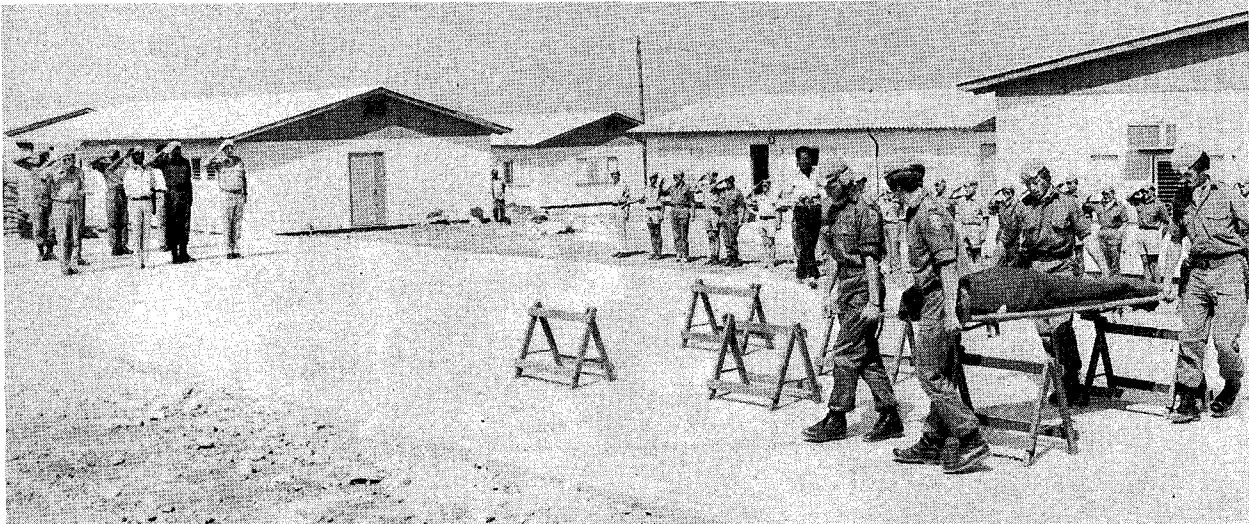
VÅPENBRØDRE UTEN VÅPEN

— En gang da det smalt på Beaufort, kjente jeg at noe strøk foran brystet på meg. Da jeg kikket ned, oppdaget jeg at en splint hadde dratt avsted med den ene brystlommen på skytevesten min. Hu — det var nære på. OGL (Observers' Group Lebanon) hadde folk på Beaufort-festningen for å skape goodwill blant partene. Men det var ikke mye igjen av godviljen — i august måtte vi trekke ut av Beaufort-området som er så deiset ned av bomber og granater at vi ikke lenger finner noe dekning der.

Major Burt Birchett er ikke en alvorets mann — smilet kommer og går selv om han snakker om mindre hyggelige ting. Han har kamperfaring fra Vietnam og har et års permisjon fra US Special Forces mens han er FN-observatør i Libanon — han bærer nå FNs blå i stedet for Special Forces' grønne beret. Noen steder er observasjonstjenesten gör kjedelig — man glaner, spiser og sover — og det er det hele. Andre steder kan det bli mer action enn hva folk flest setter pris på.

Tyre Team av OGL består av tre mann. De to amerikanerne maj Birchett og lt Jon Lund foruten den chilenske major Fernando Thauby. Thauby later dansk, men han er av fransk opprinnelse. Jon Lund er født i Minnesota og bor i Dakota — han lyser opp når han får nordmenn på besøk selv om han selv ikke behersker målet til « the old folks ». Navnet sitt uttaler han på typisk amerikansk vis — han bør omdøpes til Yoonn Loonn for å få tilnærmelsesvis norsk uttale på det.

OGL er en undergruppe av UNTSO, United Nations' Truce Supervision Observers. UNTSO har lengre erfaring fra Libanon enn oss UNIFIL-folk. De ble bl.a. plassert i grensestrøkene mellom Libanon og Israel for å overvåke våpenhvilen. 17 nasjoner — deriblant sovjet-russere — er representert i UNTSO, men det er færre nasjoner i OGL. Der finnes bl.a. skandinaver — blant disse tre nordmenn. Personellet er offiserer fra FNs medlemsland. De får ett års permisjon fra sine nasjonale våpengrener for å delta som FN-observatører.

Under ildveksling mellom FIJIBATT og væpnede elementer ved Qana, falt tre Fiji-soldater. De ble brakt til NORMEDCOY i Naqoura hvor det ble holdt en kort minnetale ved den irske feltpresten, Father Raymond Field, C. F. fra 45. IRISH BATT. Fra UNIFIL HQ var bl. a. til stede Force Commander Gen E. A. Erskine, Deputy Force Commander Brig Gen Martin Vadset, og Fijis kontingentsjef, oblt Epeli Nailatikau. Mannskapene ved NORMEDCOY sørget selv for æresvakt den natten de tre falne Fiji-soldatene lå på sykebraken. Etter seremonien ble de tre falne brakt hjem til Fiji til begravelse. FIJIBATT har hatt 6 falne i UNIFIL-perioden. UNIFIL har tilsammen 20 falne under kamp eller i forbindelse med krigshandlinger.

Tyre Team av OGL (Observers' Group Lebanon) på plass ved Tyre Barracks. Fra venstre : Maj Burt Birchett fra US Army, maj Fernando Thauby fra Infantería de la Marina Chilena (Chiles marinekorps), og lt Jon Lund fra US Navy.

OGL har sitt hovedkvarter i Naqoura med utestasjoner i Tyre Barracks, Metulla og OP Lab som ligger like ved Israels grense et stykke inne i landet. Etter at UNIFIL kom, har NORBATT, IRISHBATT, NIBATT og DUTCHBATT overtatt henholdsvis OP Khiam, OP Ras, OP Mar og OP Hin. De respektive bataljonene gjør selvsagt observasjoner til eget bruk — men rapportene kommer også inn til OGL via radio. OGL-teamene oppholder seg en uke på hver utestasjon.

OGLs oppgaver er å observere, patruljere og forhandle — det siste ikke minst når våpenhvilen blir brutt mel-

lom partene. Dette er arbeid som også UNIFIL utfører, men UNIFIL har som kjent et annet mandat : Å påse at invasjonstyrkene trakk seg ut etter invasjonen i Sør-Libanon i mars 1978, og å gjenopprette nasjonal libanesisk kontroll over området. Intet av dette er oppnådd — og her trengs makt bak ordene.

Den vesentligste forskjell på OGL og UNIFIL ligger i at sistnevnte bærer våpen.

FN-observatørene bærer ikke våpen. Dermed er de også fritt vilt for hijackers. Major Thauby ble ranet for hjelm og skytevest i nærheten av Nabatieh på vei til Beaufort i

august måned. De væpnede landeveisrøverne lot ham imidlertid beholde jeepen. Det har vært to slike episoder i løpet av de to siste månedene hvor det har gått ut over OGL-personell.

Men hva med tap i sårede og drepte når man ikke har våpen ?

— OGL har overhodet ikke hatt sårede eller drepte i sin funksjonstid, svarer maj Birchett og banker en solid klubbe av en knyttneve i bordet. Tre ganger.

Og alle mann banker i bordet — en-to-tre. Knock on wood...

DET NYTTER IKKE LENGER N

Rundt 1. september forteller statistikken dette om NORBATT IIIs arbeidsoppgaver:

- Det er tatt ca. 100 infiltratorer hittil — til dels tungt væpnet og utstyrt for oppdrag på « den andre siden ».
- Bataljonen er blitt overskutt av 3.187 granater og raketter. 221 av disse har falt ned i vårt område, og en stor del har vært rettet mot norske stillinger.
- Det er avvist 7 inntrengningsforsøk av avdelinger

— størsteparten etter at varselskudd var avgitt og med ett tilfelle av ildutveksling. Dette har skjedd uten norske tap og uten tap av prestisje for FN.

- NORBATT III har hver måned kontrollert en trafikk på opp til 8.700 kjøretøyer — samt en inn- og utpassering på ca. 25.000 personer i samme tidsrom.

- I tillegg har bataljonen klart å skaffe de 16.000 sivile i vårt område den grad av sikkerhet at de fortsatt er her — noe som er et særsyn for områdene i Sør-Libanon i dag.

— Når man ved slutten skal summere opp er det ikke for å skryte, men for at alle skal være klar over problemenes størrelsesorden og vanskelighetsgrad. Jeg som sjef vil gjerne understreke at disse resultatene umulig kunne vært oppnådd uten toppinnsats fra alle, og dersom ikke bataljonens personell hadde fungert godt.

Det er oberst Zacharias Backer som sier dette i en kommentar til den statistikk som forteller om hva NORBATT III har hatt å stri med. Det lir mot slutten av vår periode her nede, og Blue Beret har bedt bataljonssjefen tenke litt høyt og summere opp sine inntrykk etter at snart halvåret er gått og mens dimmeflyet holder på å stikke ut kursen mot nordligere breddegrader. Blant annet har vi spurt ham hvilke hovedproblemer NORBATT III har stått overfor.

— Vi har stått overfor tre hovedproblemer: Det første er infiltrasjon, det andre beskytning av tung ild og det tredje forsøk på innmarsj med styrke i vårt ansvarsområde. Da vi kom ned hit i slutten av mars var det infiltratorer som var vårt hovedproblem. Men allerede i april begynte den tunge ilden over og mot vårt område å bringe et nytt aspekt inn. Den nødvendiggjorde at vi hadde skikkelig beskyttelse, og den medførte også bevegelse for å rykke frem gjennom vårt ansvarsområde for å nå infiltrasjons- og ildbasene. Dette førte igjen til at vi måtte bygge stridsvognstillinger og gruppere ut bataljonen tak-

tisk for å hindre slik bevegelse på FN's område, ja, legge inn en slik styrke at innmarsj ikke ville nytte.

— Men hva na?

— Det ser ut til at partene har tatt en tenkepause etter en periode med hektisk aktivitet fra alle parter. Men den utvikling som vi har opplevd og fulgt på nært hold siden slutten av mars, forteller oss tydelig at det ikke lenger nytter med blå flagg og kulisser i Syd-Libanon. Det vi trenger er en skikkelig utbygd bataljon som er forberedt på de forskjellige situasjoner. Og dette utgangspunktet er bataljonens personell villig og rede til å møte, ja, vi har innrettet oss etter dette både på det praktiske og psykiske plan.

TYNGDE BAK ORDENE

— En infanteribataljon er en spesiell enhet i FN-sammenheng, fremholder oberst Backer. I realiteten har den en stridende oppgave, den skal gi tyngde bak ordene. Det er vi som skal utføre UNIFIL's egentlige oppgave. Nemlig omgås og håndtere partene slik at vi har god forbindelse, at vi bli respektert for å gjøre en god jobb, og at vi maktet å overbevise partene om at vi er nøytrale, sier obersten.

Bataljonssjefen forteller også at en stor del av oppgaven har ligget i diplomatisk aktivitet. De fleste bataljonene har som kjent bare grense til én av partene, mens NORBATT grenser både til PLO-land, Israel og major

Sjef NORBATT III, oberst Zacharias Backer.

Haddads enklave. Og så skal man altså forsøke å finne en balanse i forholdet til partene.

— Ja, vi må ha så godt forhold at partene tar kontakt med oss før de begynner å skyte, eller at vi kan kontakte dem når skyting pågår med sikte på å bringe skytingen til opphør. Dette er et vilkår for at vi kan løse FN's oppgave i området, sier oberst Backer.

VI ER NÖYTRALE.

Det skulle være alment kjent blant oss i bataljonen at bataljonsledelsen har ukentlig kontakt med alle parter. Og interessant er det å merke seg at nå aksepterer alle parter dette selv om det er deres motpart vi har møter med. Men hva med alle beskyldningene hjemmefra om at FN-soldatene er partiske og blir farvet av oppholdet her nede?

— Ja, desverre har publikums forståelse ofte vært det største problemet. Det virker ofte som om de hjemme tror det må finnes et enten — eller overfor partene. De har vanskelig for å forstå at vi er upartiske, og at dette er en forutsetning for at vi skal makte å gjennomføre vår oppgave her nede. Men dette betyr at vi er nødt til å si fra dersom noen av partene gjør noe galt, sier obersten.

— Hva med bataljonens eget personell?

— De har vært lojale mot vår upartiske linje, og dette er en av grunnene til at vi blir møtt med respekt hos partene. Hjemme snakkes det så mye om holdninger, og at disse blir farvet her nede. Men jeg vil gjerne understreke at selvfølgelig har vi med oss nedover menneske med alle slags politiske avskygninger, uansett dette

BLÅ FLAGG OG KULISSER

iktum har alle oppført seg som lojale og gode soldater. Å for NORBATT III's vedkommende har slike problemstillinger vist seg å være aktuelle og uinteressante.

E INTERNE FORHOLD.

— Hva med de interne forhold i bataljonen?

— Vi har vært vitne til godt lederskap på forskjellige plan, og det positive innhold som har utviklet seg i bataljonen er et resultat av at alle har lagt ryggen til. På dette området har soldater og befal hjemme mye å lære. Man kan også legge til at i mange av ledelse av mannskaper er oppholdet i Libanon en god skole for befalet. Ti-ten i bataljonen har også vist at Hæren trygt kan satse i en grad den gjør på vernepliktig befal.

— Hjemme har det vært skrevet mye om moral og alkoholproblemer?

— Enkelte aviser blåste tidligere dette opp, men faktisk er at vi har sett at disiplin og moralproblemer, ja, til og med alkoholproblemer som er vanlige i det fredelige Norge, bare i liten grad har forekommet i dette området hvor man skulle tro at problemene bare skulle bli forsterket.

— Men hva med de tingene som ikke har funnet sin løsning, f. eks. spørsmålet om leavesenter og vakttillegg?

— De tingene som ikke har funnet sin løsning, ligger utenfor det vi kunne avgjøre selv her i bataljonen. Vi har øst det vi kunne med egne midler, så får det være andres oppgave å vurdere de sakene som er nevnt i spørsmålet. Vi kan bare komme med ideene.

— Er du skuffet over at f. eks. leavesenteret ikke kom istand?

— Egentlig ikke. Dersom man får realisert ti prosent av sine gode ideer, har man oppnådd mye. Og selv om ikke alle ideer har slått gjennom, er grunnlaget lagt for

Det er hverdag i NORBATT å knipe infiltratører—men denne fangsten som oberst Backer og Military Information Officer, kapt Sven Grieg-Smith, kikker nærmere på, er vitterlig gjort på en søndag. Den dagen knep Kp B 9 infiltratører med hver sin Kalashnikov med 1.080 skudd, 3 RPG-7 antitankvåpen med 9 raketter og fire handgranater. Foran oberstens venstrebein ses to 88 mm panservernraketter i hylser, klargjort som minefelle mot kjøretøyer. En trip-wire tvers over veien utløser dævelskapen. Senere samme søndag knep Kp A to mindre grupper av infiltratører slik at NORBATTs totale fangst denne dagen ble 14 infiltratører. Det er hittil i NORBATT III-perioden pågrepet ca. 100 infiltratører.

at de skal kunne lykkes i fremtidige kontingenter.

LIBANON SPEIELT.

Dette er den femte FN-misjon der oberst Backer deltar som norsk offiser. Han har vært med i såvidt ulike misjoner som f. eks. Korea og Gaza, og det er ikke til å unngå at han må svare på spørsmålet om forskjellen på Libanon og andre steder der FN har engasjert seg med militært personell.

— Alle FN's militære operasjoner har vært ulike. I Korea var det jo regulær krig der hovedoppgaven var å slåss. De andre misjonene har bestått i å dempe eller bringe krigshandlinger til opphør. Og da ligger nøkkelen i kontakt og tillit, og det å foreslå andre løsninger enn det å skyte.

— Hva er spesielt med Libanon?

— Det er sjelden mye skyting her i forhold til andre områder der FN har hatt fredsbevarende styrker. Det er også sjelden mange grupperinger som ikke er under kontroll av en bestemt part.

Og som et resultat av dette er det meget vanskelig å opparbeide tillit og respekt. Alt er så politisert her i Libanon, og i tillegg har vi altså et fedreland som ikke har skjönt så mye av dette.

DEN NORSKE SOLDATEN PASSER GODT.

— Og jeg vil gjerne legge til at den norske soldat med sin relativt høye utdannelse og humanitære innstilling passer godt til nettopp denne oppgaven. Og det er en av grunnene til at vi i NORBATT er kommet såpass langt. Dette siste uttrykket best i lite tap og skader i forhold til resultatene. Det er derfor med god samvitighet vi kan overlate våre stillinger, rutiner og samarbeidsforhold til NORBATT IV, en bataljon vi vil ønske alt godt. Men samtidig vil jeg komme med en oppfordring til den bataljonen som om noen dager tar over vår oppgave: Ta godt vare på våre sivile. Det er for deres skyld vi er her.

Avslutter en bataljonssjef som gjennom dette halvåret har opparbeidet en sjelden tillit, popularitet og respekt blant sine menn.

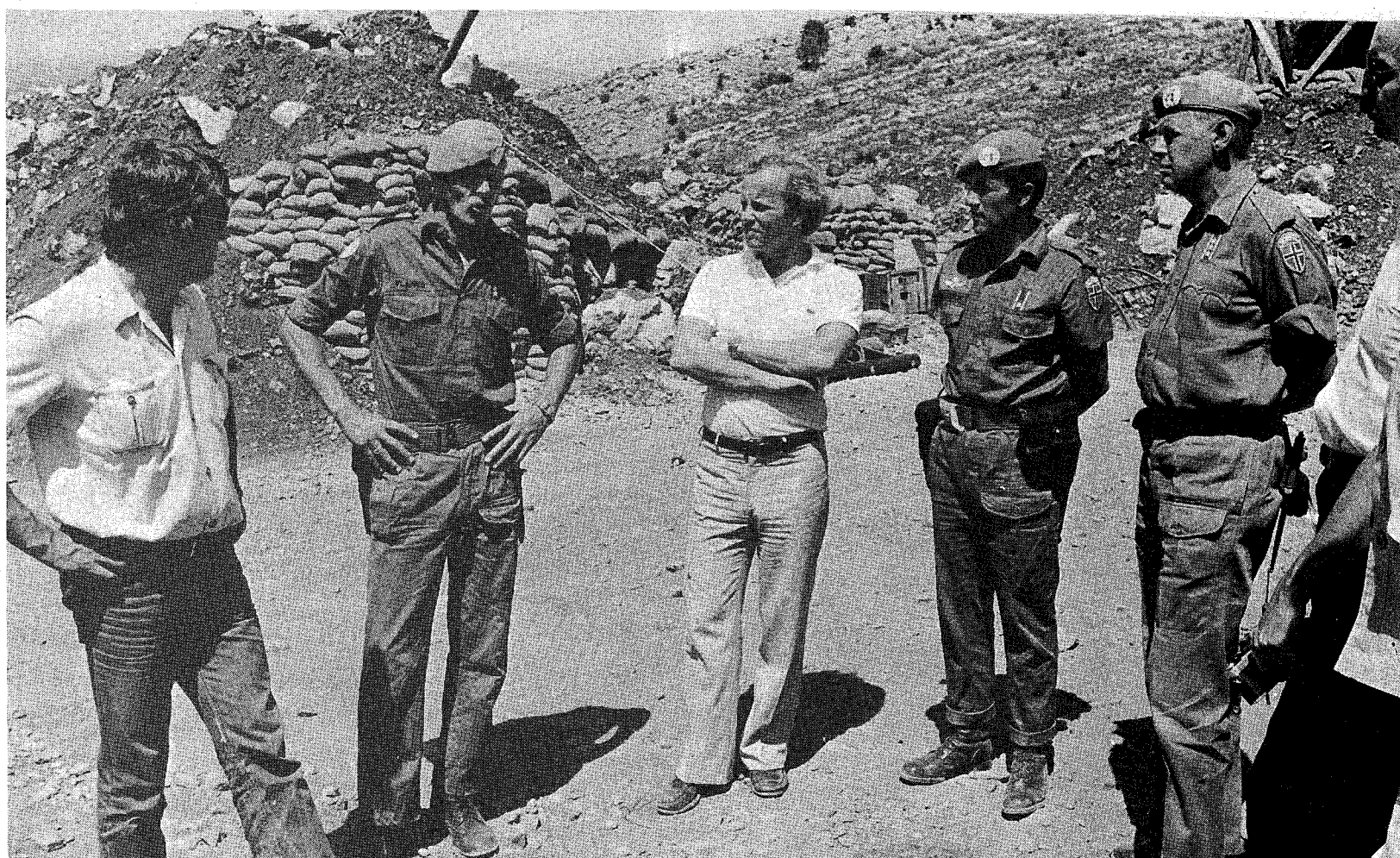
HONNÖR FOR MOT OG DYKTIGHET

Åtte NORBATT-soldater har fått Bataljonsjefens honnør for utvist mot og faglig dyktighet i to spesielt kritiske situasjoner. Hver enkelt er blitt tildelt en Kragbajonett med påmontert UN-merke, samt et skriv hvor de blir takket for innsatsen.

Fenrik Tord Grimnes, Kp A, korporal Dag Roger Vikestad, Kp A, v/k Rolf Larsen, Kp B, Jan Vidar Pedersen, Kp B, Halvard Barlaup, Kp B, har fått utmerkelsen for sin handlemåte da det 17. april oppstod en stridssituasjon hvor stridsvogner forsøkte å skyte opp vårt kanonlag ved Steinknuseren, en redningsaksjon med PPK måtte til for å bringe laget ut.

Johannes Barstad, Kp B, Åge Lillevåg, Kp B, og Ole Martin Andreassen, Stkp, får honnør for at de på checkpost 4-7 Bravo 28. juni gjennom varselskudd og klargjøring av panservernraketter stanset et inntrengningsforsøk mot det norske ansvarsområdet. Vi gratulerer.

1 TROPP I KOMPANI A HAR TATT FLEST INFILTRATÖRER

Besøk av gjester er noe soldatene på 4-5 Bravo og de andre NORBATT-posisjonene er blitt vant til. Her orienterer troppsjef Hans Dagfinn Flaamo representanter fra den norske og den svenske ambassaden i Beirut om troppens oppgaver. De besøkte NORBATT 8. og 9. september. Fra venstre ser vi Chargée d'Affaires Erik Belfrage, troppsjef Flaamo, ambassadesekretær Lennart Linner, kompanisjef Sigurd Hellström, bataljonssjef Zacharias Backer, og Peter Ræder fra den norske ambassaden i Beirut.

Det er kveld i leiren 4 - 5 Bravo. Fire mann gjør seg klar til kveldens patrulje. Hund og hundefører er kommet fra Ebel es Saqi, og stille går man ut i terrenget. Etter et kvarter er patruljen ved sitt bestemmelsessted, et høydedrag overfor leiren med vidt utsyn over en av de mest benyttede infiltrasjonsruter.

Så begynner ventingen. Med våpen og lysraketter klare går time etter time uten at annet enn en rev bryter stillheten. Etter fire timer returnerer man til leiren, hvor en ny patrulje gjør seg klar for å gjennom-søke et annet sted i terrenget.

Det er rutine for karene i Første Tropp, Kp A. Mellom 10 og 12 patruljer blir det for uken, og stolt blir det fortalt at det er denne troppen, og spesielt posisjonen 4 - 5 Bravo, som har « rekorden » når det gjelder å knipe infiltratører.

Men dette er ikke den eneste arbeidsopp-gaven til

posisjonen. Den har også det berømmelige « Reiret » innenfor sitt område, og daglig blir det ringt ned om forskjellige ting. Da vi var der var det en av personellet i « Reiret » som ville ut for å besøke sin sønn i distriktet. Eller det er reir-soldater som kjeder seg under vak-

ten og tar telefonen for å si goddag til vakten i OP-tårnet. Men ofte er det alvorligere ting som må tas opp. Da Blue Beret var på besøk, gikk noen håndvåpenskudd litt for nær en av KPB's OPer. Og i slike tilfeller er det 4 - 5 Bravo som får beskjed, og troppsjef Hans Dagfinn Flaamo kontakter « Reiret » for å få slutt på slike mindre hyggelige episoder.

OP-vakter, patruljering, kontakten med « Reiret », og utbygging av leiren. Det hele blir rutine som ikke kaller på de store overskrifter, men som er en livsviktig del av FN-styrkens opp-

gave her nede. Og rutine til tross, karene trives. Som f.eks. nybakt sersjant Eldar Sandö fra Alesund. Han har 15 måneder bak seg i samme troppen og skal nå hjem igjen. — For en stund, som han sier, for månedene i Libanon har tydeligvis gitt mersmak.

13 mann i troppen søkte ellers rekap, noe som skulle være et tegn på at mange trives med tjenesten.

Men ikke alt er like rosenrødt. På 4 - 5 Bravo bor en nå mannskapene i telt, noe som ikke alltid er like hyggelig. Om dagene er det f.eks. så godt som umulig å få sove under en glovarm teltduk, selv om mesteparten av natten har gått med til patrulje eller OP-tjeneste. Et prefabhus er kommet på plass, og det blir benyttet som messe og oppholdsrom. Et hus som er blitt litt av et samlingssted for guttene i troppen. Der finner vi bl.a. Katyusha Bar, fjernsyn og diverse spill.

Tiden i NORBATT III har ellers blitt benyttet til utbygging av leiren, selv om det siste tiden har vært problemer med å få materiell til å bygge ut ytterligere. Treffsikre dekningsrom for alle soldatene er imidlertid gjort ferdige, det samme gjelder nærforvarsstillinger.

Aktivitet er det hele døgnet. Klokken to om natten slår OP-vakten alarm. Et snublebluss er gått av like ved leiren. Tre-fire mann triver geværet og løper mot stedet. OP-vakten skyter opp lys. Men nei, falsk alarm. Denne gangen er det et esel som forårsaker den lynhurtige utrykningen.

Det er blitt grytidlig morgen på 4 - 5 Bravo. På ny blir noen av soldatene purret. Denne gang er det veiene som skal mineklarerer. Også en del av rutinen til en soldat på NORBATT's posisjoner.

En del av rutinen for å forsøke å holde så noenlunde fred i en flik av kruttønen Midt-Østen.

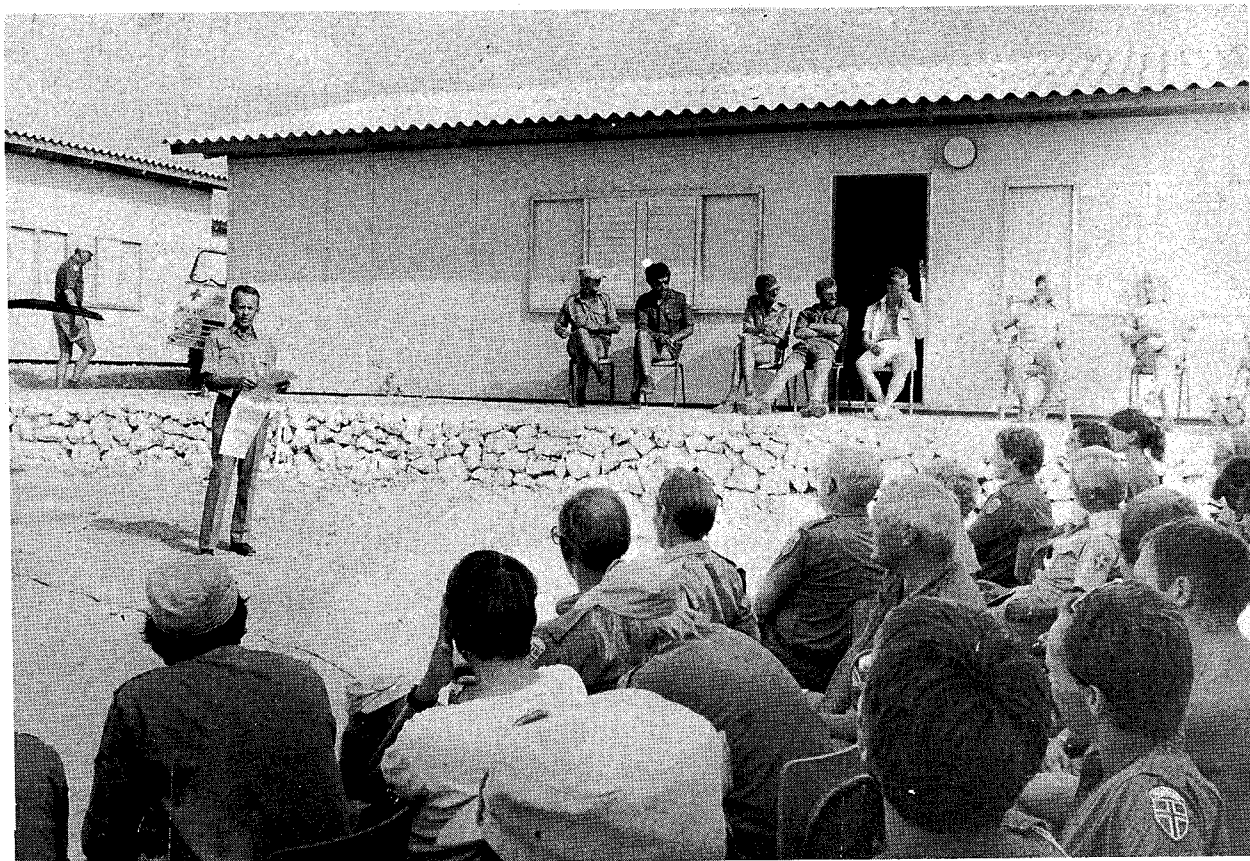
vi har hatt flere og alvorligere skader

— NORMEDCOY III har fått inn flere og alvorligere skadetilfeller enn noen tidligere kontingent. Den siste halvdel av august var særlig urolig — vi må faktisk tilbake til 18. april for å finne en farligere situasjon. Som eksempel kan nevnes at onsdag den 22. august hadde vi 4 MEDEVACs (utrykning med helikopter), dagen etter 1 MEDEVAC og den påfølgende dag ikke mindre enn 3 MEDEVACs i løpet av en halvtime. Det er oppmuntrende å se hvordan norsk sanitetspersonell — ikke minst de kvinnelige sykepleierne — fungerer under ekstreme forhold. Selv om jeg nok kan virke noe sur når jeg tar for meg ytre ting som antrekk ol. under kompanisjefens time, vil jeg gjerne ha sagt at jeg er stolt over å ha kommandoen over en slik fin gjeng. Jeg vil takke dem for godt utført arbeid og ønske NORMEDCOY IV velkommen hit. Jeg håper at de nye som kommer får gode og rolige arbeidsforhold, sier sjefen for NORMEDCOY, oblt Atle Steindal til Blue Beret.

Oblt Steindal går tilbake til sin gamle jobb i Hærstaben som sjef for Materiell — og utdanningskontoret hos Sanitetsinspektøren for Hæren.

Den nye kontingenten kan overta en leir hvor så godt som alle funksjoner er kommet i hus. Det eneste som mangler er et depot-bygg. Når kokkene fortsatt må jobbe i telt, skyldes det at kloakkanlegget til kjøkkenbygget ikke er ferdig. Planene omfatter et sentralt kloakkanlegg med renseanlegg. Utløpet kommer ca. 1.500 m ute i sjøen. Et midlertidig kloakkanlegg kommer i drift i disse dager mens hovedanlegget er under utbygging.

Bygging av sheltere kom i gang på et tidlig tidspunkt, likevel var det angrepet den 18. april som virkelig satte fart i sakene. I løpet av to-tre uker ble bygd seks sheltere på dugnad. Man hentet sand i fjæra i DUTCHBATTs område og brukte trekasser da det ble slutt med sandsekene. Siestaen måtte tas i bruk, men nå har kompaniet plass til egne folk pluss pasienter. Det er bygd en 90 cm tykk dekning langs den siden av felthospitalet som vender mot Naqoura Village

Oblt Atle Steindal foran sine folk under kompanisjefens time.

og et dobbelt-shelter med plass til 30 pasienter i tillegg til de andre shelterne.

NORMEDCOY er på tilsammen 120 kvinner og menn. Etter at NORAIR dro hjem, er alt norsk personell som ikke tilhører NORBATT og NORMAINTCOY underlagt NORMEDCOY. Kompaniet teller derfor i dag 154 norske, medregnet MOVCON i Beirut og Tel Aviv.

NORMEDCOY har 48 befal — av disse er bare 6 yrkesbefal. Blant befalet finner vi 11 kvinnelige sykepleiere ledet av kapt Torill Parelius. Sykepleierne er löytnanter. Den tolvte jenta er fenrik og nestkommanderende ved Sykehustroppen.

— Hvis jeg i det hele tatt skal snakke om problemer — så skyldes ikke disse kvinnene. De har en høy faglig standard og er voksne nok til å ta vare på seg selv. Noen mener at tjenesten her nede er så farlig at man ikke burde sende kvinner hit, men vi er helt avhengige av kvinnelige sykepleiere. Det finnes ikke nok mannlige sykepleiere hjemme, sier oberstlöytnant Steindal.

Som føyer til at han i NORMEDCOY III-perioden bare har refset én soldat for fyll. Det har vært svært lite av den slags problemer.

Velgjort jobb i Tibnine

NORMAINTCOY III reiser i disse dager hjem til Norge etter velgjort arbeid. **Kjøretøytroppen** har i løpet av perioden reparert 340 kjøretøyer, 100 elektriske komponenter og har 8 kjøretøyer stående under arbeid. 4 kjøretøyer er kondemnert — 30 er foreslått kondemnert. 40 kjøretøyer står på grunn av mangel på deler.

Totalt registrerte jobber for **spesialtroppen** er i perioden 350 stk. Troppen har utført serviceoppdrag ute i avdelingene og inspeksjoner på aggregater, kjøleskap, fryser, kompressorer, vannpumper mv. i NEPBATT, NIBATT, SENBATT og DUTCHBATT.

BÆRINGSSEKSJONEN har utført 145 oppdrag i perioden som bergning, sleping og løfting. Det har vært både sivile og militære oppdrag. Vannpumpestasjonene i Marjayoun og Taibe er reparert og satt i full stand.

REPLAG, KJÖRETOY, har utført 390 inspeksjoner og ca. 140 reparasjoner. Videre har replagene klargjort et mindre antall kjøretøyer for UNIFIL HQ.

VÅPENSEKSJONEN har utført et mindre antall reparasjoner og kassasjoner for andre avdelinger. Seksjonen har vært nytt til vedlikehold av avdelingsvåpen, pigtrådsikring av leiren, samt bistått bergningsseksjonen.

VI HAR EN SAMMENSVEIST GJENG SOM VET Å STÅ PÅ

Mannskap og befal i NORMAINTCOY med to populære forgrunnsskikkelser på gullstol, oblt Hans Haukas (til venstre) og NK major Björn Brigtsen.

— IRISHBATT ba oss stille en beredskapsstyrke på 30 mann til eventuell forsterkning. Vår NK ba om frivillige — og hele kompaniet meldte seg. Dermed måtte han plukke ut 30 mann som var klare med våpen og utstyr i to dager. Irlenderne ba ikke om forsterkning slik at det ble ingen utrykning, men hendingen sier noe om gutta i NORMAINTCOY. De kommer fra Hæren, Luftforsvaret, Sjøforsvaret og HV, men det har ikke ført til klikkdannelse. Vi har en fast sammensveiset gjeng som ikke er redde for å stå på. Vi har hatt en deilig tid her nede. Av problemer har vi bare tre: Reservedeler, posttjenesten og Blue Beret, sier sjefen for NORMAINTCOY i Tibnine, oblt Hans Haukas, til Blue Beret.

— Blue Beret? Hvordan kan Blue Beret ha vært et problem for dere?

— Jeg har oppfattet både postkontoret og pressetjenesten som noe som skal komme hele den norske kontingenten til gode, men begge deler har vært og er fortsatt noe som NORBATT tviholder på. Vi har kommet langt bak i køen både når det gjelder pressemeldinger

hjem og omtale i Blue Beret. Også karene i NORMAINTCOY har foreldre, koner og forloveder hjemme. Disse må ha det samme krav på å få høre hva som skjer deres kjære i Libanon som NORBATTs pårørende, sier oblt Haukas.

— Ellers har vi postfolkene her ca. 2 timer en gang i uken — betinget av at veien er åpen. Pakkeposten må oppbevares i Ebel es Saqi, og pakker med matvarer i er som oftest gnagd hull på av mus og rotter. NORMEDCOY har også dette postproblemet som kunne ha vært løst dersom man hadde fordelt ressursene i stedet for å stasjonere alle postfolkene i NORBATT, sier oblt Haukas.

Sjefen for NORMAINTCOY betegner imidlertid mangelen på reservedeler som problem nummer én for verkstedkompaniet i Tibnine. En del reservedeler er innkjøpt i Israel, men det er på langt nær nok. Det blir sendt inn rekvisisjon på reservedeler annenhver måned, men det tar nesten et år før de blir effektuert. Lovlig «kannibalisering» er en måte å gjøre det på — å ta deler fra kondemnerte

kjøretøyer. Men heller ikke det er noe man gjør over natten. Det tar omtrent et år for å få en bil kondemnert (erklært moden for skraphaugen), og delene må registreres slik at det blir mye papirarbeid av det hele.

NORMAINTCOY III ønsker NORMAINTCOY IV hjertelig velkommen til Tibnine. Det avtroppende verkstedkompaniet overlater sine etterkommere en leir som er atskillig bedre enn den de overtok for et halvt år siden. Det er bygd sheltere med plass til hele kompaniet. Sambandssentralen har fått eget shelter med air-condition og fliser på golvet. Alle som vil bo i hus, vil kunne gjøre det. I Tibnine er det noen standhaftige eremitter som har foretrukket å bo i telt. I den siste tiden er satt opp tre nye prefab'er til forlegningsrom. Tidligere er kommet opp prefab'er hvor en av dem benyttes som oppholdsrom med bar for mannskapene.

Det finnes ingen andre alkohol-restriksjoner i NORMAINTCOY enn at det er forbudt å gå ut av leiren i beruset tilstand — og gutta har vist seg tilliten verdig. I NORMAINTCOY III er bare tre mann refset — en av

dem ble hjemsendt. Det blir ikke sett gjennom fingrene på klanderverdige forhold.

Det er støpt gangveier hvor folk ferdes, laget asfalterte veier til verksteder, og plassen foran verkstedet er asfaltert. Entreprenører jobber på harde livet for å bli ferdig med et verkstedbygg på 40 x 9 m for at gutta skal slippe å stå ute i regn og gjørme og jobbe.

Tibnine er også hovedkvarteret for IRISHBATT. Irlerne har statt under stadig militært press, og også nordmennene har måttet krabbe i hi når granatene har kommet for nære. De har vært i Gaupe (kodeord for å gå i dekningsrom) 10-15 ganger i perioden — 7 timer i trekk ble det lengste oppholdet i gaupe-rommet.

— Det har vært en fin tid her nede. Hadde jeg fått beholde mitt gamle kompani, tror jeg jamen jeg har kommet til å rekappe, sier oberstlöytnant Hans Haukas.

Haukas drar tilbake til Hærens forsyningskommando hvor han tidligere var sjef for Ammunisjonskontoret. Han får ny jobb som sjef for Våpen- og ammunisjonskontoret.

VÅRE PRESSEKOLLEGER I DUTCHBATT

— Etter hva jeg har forstått er det bare dere i NORBATT og vi i DUTCHBATT som har egen presseoffiser eller Press Information Officer som det heter. Hos oss er vi fire befal som gir ut to aviser — en ukentlig feltavis for bataljonen og en avis hver fjortende dag for de der hjemme, koner, foreldre, kjærester mv. Det vil si, vi bidrar med bilder og stoff til den sistnevnte avis — den redigeres og trykkes hjemme i Nederland, sier presseoffiser og major George Struyker Boudier ved DUTCHBATT til Blue Beret.

Major Struyker Boudier (utt. Stråiker Bodié) er utsendt fra det nederlandske forsvarsministerium for å ta seg av den utadrettede informasjonsvirksomhet. Han tar seg av journalister som kommer på besøk, lager pressemeldinger og fotos som sendes hjem med faste mellomrom, og han fungerer som en slags krigskorrespondent når det braker løs. Da fire nederlandske soldater ble såret under en trefning med væpnede elementer (vistnok libanesere på venstresiden) i nærheten av Qana i forrige måned, var den brave major på pletten med sitt kamera. Italienske piloter og norske sanitetsfolk måtte hente ut de sårede under full ild fra dem på den andre siden. Her kunne kanskje den norske kontingenten ha noe å lære hva pressetjenesten angår.

De tre andre befalingsmennene tar seg av pressetjenesten innad, utgivelsen av den ukentlige feltavisen, «DUBBEL VIER», en 12-siders sak i A4-format som kommer i 1.100 eksemplarer hver uke, pluss bidrag til «ACHTER BANIER» som er på 8 sider, kommer ut hver fjortende dag, og utgis i 5.000 eksemplarer hjemme i Nederland. Også den er i A4-format. «DUBBEL VIER» betyr «Dobbelt fire» ettersom bataljonen er den 44. mekaniserte infanteribataljon. Den er tatt ut til FN-tjeneste.

Sjef for den interne pressetjenesten er kaptein Joop Korthuis. Vernepliktig fenrik Jeroen Visser er korrespondent for «ACHTER BANIER» som har sin redaksjon på to mann (inkludert redaktør) i Haag, Nederland.

Fra venstre: Kaptein Joop Korthuis, redaktør for «DUBBEL VIER», major George Struyker Boudier, DUTCHBATTs presseoffiser, og fenrik Jeroen Visser som er korrespondent for «hjemmeavisen» «ACHTER BANIER». Fjerdemann, Warrant Officer 1. Henk Terhorst, hadde leave da bildet ble tatt. Han er fotograf, layoutmann og trykker.

Et av bildene major George Struyker Boudier har sendt hjem til nederlandsk presse: Italiensk og norsk MEDEVAC-personell raser mot feltsykehuset i Naqoura med en såret nederlandsk soldat de har hentet ut under ild.

Tredjemann står for den tekniske side av saken — han er fotograf, layout-mann og trykker. Det er Warrant Officer 1. Henk Terhorst.

Warrant Officer 1. er den høyeste underoffisersgrad i den nederlandske hær — en yrkesmilitær av denne grad tjener ca. 17.500 dollar pr. år.

Nederlenderne bruker ikke det norske systemet med profesjonelle sivile journa-

listere som er reserveoffiserer. Kaptein Korthuis for å ta et eksempel, har ingen pressebakgrunn. Han er infanterioffiser som i de siste 10 år har stelt med militær informasjons- og pressevirksomhet. Major Struyker Boudier har 15 års erfaring som militær pressemann.

Mens Blue Beret blir satt sammen av en libanesisk layoutmann og trykket i Beirut, gjør nederlenderne hele jobben selv. De har skrivemaskin med kulehode,

kopimaskin og offset-presse til en verdi av tilsammen 40.000 dollars. De bruker strøm fra det sivile libanesiske nett for å unngå den ujevne belastning som generatorstrømmen gir.

DUTCHBATT har sitt hovedkvarter i Haris (utt. med trykk på siste stavelse). Haris ligger bare ca. 10 minutters kjøretur fra Tibnine hvor det irske hovedkvarter og NORMAINTCOY holder til.

Italair setter seg i respekt

— Det ble gitt uttrykk for bekymring da meldingen kom om at italienerne skulle overta heliwingen — men alle bekymringer er gjort til skamme. Det er ikke bare vi nordmenn som kan fly helikopter. Jeg har samarbeidet en tid med de italienske helikopter-folkene, og jeg vil si de utgjør en fantastisk fin avdeling. De er topp-proffe — deres beredskapsnivå er nesten utrolig. Det har ennå ikke hendt at ikke helikopterene har stått klare når Medical-teamet har rykket ut for MEDEVAC. På det menneskelige plan har jeg også bare godt å si om dem — de er flotte karer som det er en fryd å samarbeide med, sier en av de norske flyoffiserne i ALO (Air Liaison Officer) ved UNIFIL Headquarter i Naqoura til Blue Beret.

« Gli italiani » har så absolutt satt seg i respekt etter at de overtok heliwingen i Naqoura den 26. august. De har hatt det travelt, siden de overtok har hatt 14 MEDEVACs, fløyet 180 flytimer med 4 helikoptere, og fraktet tilsammen 825 passasjerer. De flyr omtrent de samme rutene som nordmennene gjorde, hovedruten Naqoura - Beirut - retur og « Melkeruta » rundt til de forskjellige bataljonene (ikke NORBATT og NEPBATT). Rutene flys hver dag unntatt lørdag og søndag.

Mellomlandingen i Tyre Barracks på « Melkeruta » er blitt sløffet etter gjentatte beskytninger med håndvåpen fra bakken. Det ble skutt ikke mindre enn fem ganger mot helikopteret.

« Melkeruta » er den farligste og vanskeligste flyvningen i Sør-Libanon. Etter en av turene ble det funnet kulehull i hovedrotoren. Det finnes enda farligere og vanskeligere flyvning — og det er MEDEVACs. Men det er jo noe for seg selv. Det er forøvrig blitt lettere å fly over grensen til Israel under MEDEVACs. Heliwingen behøver ikke lenger vente på klarering — det er bare å gi melding og å ta av.

Oblt Filippo D'Auria er sjef for ITALAIR med maj Umberto Cacace som NK.

ITALAIR

består av tilsammen 31 mann. Av disse er det 12 piloter fra Hæren, Luftforsvaret og Sjøforsvaret. Hæren

En del av den italienske heliwingen i Naqoura. Fra venstre : ITALAIRs nestkommanderende, maj Umberto Cacace, lt Roberto Polo, lt Ezio Bonardo, lt Giuliano Ivancich, kapt Giorgio Cannarsa, kapt Angelo Onofri, Sargeant Major Michele Zona, Warrant Officer 3. Casimiro Cervo, Warrant Officer 2. Diego Rebecchi, og Warrant Officer 2. Bruno Savian.

Italiensk og norsk MEDEVAC-personell bringer en såret nederlander over i MEDCOYs ambulanse.

stiller med halvparten av helikopterflygerne. De er mest vant med flyging over fjellterreng, marinepilotene flyr stort sett bare over hav hjemme i Italia, og de lander på skip. Men de er lærenemme og tar snart igjen de andre. Den italienske kontingenten består av folk fra

hele Italia — så godt som alle er frivillige.

De har egen minibuss, og det settes opp velferdsturer til Damascus og Jerusalem.

ITALAIR benytter samme type helikopter som nordmennene hadde, Agusta Bell

204. Den eneste forskjellen er at de italienske lages i Italia på lisens.

ITALAIR har forøvrig en offiser stasjonert i Beirut som liaison-offiser til MOVCON og den italienske ambassade, kapt Corrado Cantatore.

STABSKOMANIET HAR FÅTT NÆRFORSVARSTILLINGER

Så har også Ebel es Saqi og Stabskompaniet fått sine nærforsvarsstillinger. Mate-

riellmangel har gjort dette vanskelig på tidligere tidspunkt, men en hektisk akti-

vitet første uken av september har gjort at kompaniet nå står bedre rustet.

Stillingsbyggerne på Villa Bomben får sin bajonett. Fra høyre oberst Backer, kompanisjef Emil Finseth, Halvor Treffjord, Harald Stanghelle, Torstein Rem, Steinar Berg og Jan Winsjansen. Christian Rud, Eivind Storvoll, og Knut Olsen var ikke tilstede da bildet ble tatt.

På flere av stillingene ble det lagt ned et stort arbeid, noe som resulterte i at man ikke står tilbake for geværkompaniene når det gjelder mange av stillingenes soliditet. Det resulterte forresten også i en anseelig mengde vannbletter og såre hender.

Mandag 10. september ble arbeidet inspisert av bataljonsjefen, som utpekte nærforsvarstillingene til Villa Bomben som de beste i kompaniet. Til de to stillingene til Bomben har det gått med ca 1500 sandsekker, begge er overbygget, og det går løpgrav fra stillingene og til gauprom. Det siste er for sikkerhets skyld også utstyrt med skyteskår. — Et profesjonelt og faglig dyktig utført arbeid, er karakteristikk for arbeidet har fått.

For dette arbeidet ble innbyggerne på Villa Bomben overrakt en Kragbajonett med påmontert UN-merke.

26 MED MARSJMERKE

Tilsammen er det 26 av mannskapene i NORBATT III som har benyttet sjansen til å få med seg marsjmerke fra Libanon. Torsdag 6. september gikk den siste marsjmerkeprøven, og da var det ti mann som greide kravet. Under prøven i juni var det 16 som gjorde seg fortjent til dette.

Først imål kom kaptein John Kvanli og sersjant Geir Liabö, begge fra kompani B, på den meget sterke tiden 2.43.45. I følge Mannskapsvisa's « ti på topp » ville dette ført dem begge inn på en syvendeplass på listen over Norges hurtigste marsjmerketagere, 2 min. og 15. sek. foran den som nå bekler denne hederlige plasseringen.

Og forholdene tatt i betraktning... Vel, vi sier ikke mer, men gratulerer både dem og alle de andre som har greid kravet til merket.

mor på Libanonbesök

Ikke alle har sjansen til å få sin mor nedover på besök her i bataljonen. Så er det heller ikke alle som har en del av sitt opphav som medlem av Stortingets forsvarskomite. Fenrik Torberg Schnitler på 4-1 Bravo var det som i forbindelse med medaljepræsent fikk besök av sin mor Gunvor. Hun var medlem av den stortingsdelegasjonen som besøkte Midt-Osten i midten av juli,

og fikk blant annet tid til en rask omvisning på 4-1, slik at hun ved selvsyn kunne se hvordan hennes sønn bodde under Libanonoppholdet.

— Det er klart det var hyggelig med besök. Vanligvis går jo besøksreisene den andre veien, er fenrik Schnitlers kommentar. Og for henne var det interessant å få se virkeligheten

bak avisoppslag og det jeg har beskrevet i brevene hjem.

La oss ellers føye til at det var en ren tilfeldighet at fru Schnitler kom til Syd-Libanon. Reisen var populær blant forsvarskomiteens medlemmer, og de tre som fikk reise ble plukket ut ved loddtrekning. Og i dette tilfelle ble det altså et lykkelig sammentreff.

KPA ER FLYTTET UT

Så er også kompani A flyttet ut fra Ebel es Saqi. Med kompani-hovedkvarter, kompanistab og det hele var man på flyttefot, og siste uken i august var man på plass på Tell Qeizi. Og de åtte mann i vaktlaget som har stått for hovedtyngden av arbeidet, får ros fra flere vi snakket med for sin innsats.

38 mann har fått plass der ute, og alle er nå i prefabrikerte hus. Det vil si; noen ønsket å fortsette ut perioden i telt, men til høsten er det meningen at alle skal trekke innendørs. Til nå er det satt opp to bolighus og en kombinert messe, bar og kontorer. Det som nå står igjen er oppførelsen av et hus til, pluss at det skal bygges gåplattinger mellom de forskjellige husene. Dette siste med tanke på regntid og den beryktede libanesiske søle.

Det bor nå fire mann på hvert rom, og husene er inndelt slik at man får plass til 16 mann i hvert. Dessuten bør det nevnes at utenom de prefabrikerte husene er det også lagt ned et stort arbeid i å bygge eget kjøkken, kjøle-og vaskerom og OPS.

Det var nok delte meninger om å flytte fra Ebel es Saqi, og det er nok et faktum at man kommer hverandre tettere inn på livet ute i leiren på Tell Qeizi, men det ser ut til at staben i KPA har funnet seg tilrette i sin selvbygde leir.

Fra den kombinerte messe/bar som er felles for befall og mannskaper.

Svein Haug, Terje Bjerkestrand og Tor Lubbe — alle fra vaktlaget — foran inngangen til KPA's nye leir.

— GEN ERSKINE TIL NORMAINTCOY: —

UTEN DERE, VILLE VI IKKE HA HATT NOE UNIFIL

— La meg nytte denne anledning til å uttrykke vår oppriktige anerkjennelse og respekt overfor NORMAINTCOYs sjef, oblt Hans Haukås, hans NK og alle hans teknikere og fagfolk — befall som menige — for deres uvurderlige tjenester for UNIFIL. Som alle andre kampstyrker, er UNIFIL avhengig av en dyktig, pålitelig og effektiv enhet som tar seg av vedlikehold og reparasjon — uten dere ville vi ikke ha hatt noe UNIFIL,

sa Force Commander, Gen E.A. Erskine, under sin hilningstale til NORMAINTCOY under Medaljeparaden i Tibnine den 10. august i år.

Force Commander kom i sin tale inn på de vansker avdelingen hadde hatt fra begynnelsen av — med østeuropeiske kjøretøyer og materiell som det var håpløst å skaffe reservedeler til. Gen Erskine gav uttrykk for at dette med reservedeler nok fortsatt var et pro-

blem — og han forsikret om at de tallrike kjøretøyer som ventet på å bli reparert utenfor verkstedene, ikke skyldtes mangel på faglig dyktighet, men det irriterende problemet med reservedeler. Han håpet forsynings siden i Naqoura og New York snart ville finne en løsning på dette problemet.

Force Commander gav også NORMAINTCOY honnør

for deres holdning til den lokale befolkning som ble hjulpet både med bergning og direkte humanitære tiltak.

Han uttrykte til slutt håp om at seks måneders tjeneste i Sør-Libanon hadde gitt befall og mannskaper en rik erfaring som kunne komme dem til nytte i deres fortsatte profesjonelle karriere.

* * *

Redaktør: Kapt. Harry Strokkenes - Ass Korp. Harald Stanghelle - Fotograf/Geir Arnesen-

UNIFIL

FOR PEACE IN LEBANON